

Sygn. akt V Ca 655/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Maria Dudziuk
------------------------	-----------------------------

Protokolant:	Karolina Dzada
---------------------	-----------------------

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W.

z dnia 8 grudnia 2022 r., sygn. akt XVI C 3994/21

zmienia zaskarżony wyrok i zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 400 EURO (czterysta) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 października 2021 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1117 zł (tysiąc sto siedemnaście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od uprawomocnienia się orzeczenia w tym zakresie do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu;

zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 650 zł (sześćset pięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od uprawomocnienia się orzeczenia w tym zakresie do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt V Ca 655/23

UZASADNIENIE

Pozwem z 27 listopada 2021 r. strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 8 października 2021 do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów postępowania, w kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty od pełnomocnictwa według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew z 18 stycznia 2022 r. pozwany zaprzeczył temu, że lot objęty sporem uległ opóźnieniu, na dowód czego przedłożył raport rejestrujący planowane i rzeczywiste godziny wykonania lotu „daily movement sheet”.

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2022 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie w sprawie o sygn. akt XVI C 3994/21 upr. oddalił powództwo (1.) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (2.)

Z powyższym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego nie zgodził się powód, który wywodząc apelację zaskarżył je w całości. Wskazanemu rozstrzygnięciu apelujący zarzucił naruszenie szeregu przepisów w tym w szczególności:

art. 5 ust. 1 lit. c pkt iii) w zw. z art. 7 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, poprzez jego niezastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia powództwa i braku obowiązku wypłaty odszkodowania na rzecz Powoda, w sytuacji, w której poprzednikiem prawnym Powoda przysługiwało odszkodowanie z tytułu odwołania lotu;

(ii) **art. 5 ust. 1 pkt c ppkt iii) w zw. z art. 7 ust. 1 pkt b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004**, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia powództwa i stwierdzenia braku obowiązku wypłaty odszkodowania na rzecz Powoda, pomimo faktu, że w przedmiotowej sprawie doszło do odwołania skażonego rejsu w okresie krótszym niż 7 dni przed planowanym czasem odlotu, a zaoferowana poprzednikowi prawnemu Powoda zmiana planu podróży spowodowała, że w dniu 10 lipca 2021 r. przyspieszono jego wylot z K. do K. o więcej niż godzinę;

(iii) **art. 3 ust. 2 lit. a w zw. z art. 2 lit. g rozporządzenia (WE) nr 261/2004** poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że rezerwacja przyjęta i zarejestrowana przez organizatora wycieczek nie może wiązać przewoźnika lotniczego, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu, uwzględniająca orzeczenie TSUE z dnia 21 grudnia 2021 r. w sprawach połączonych C-146/20, C-188/20, C-196/20 i C-270/20 winna prowadzić do wniosku, że rezerwacja przyjęta i zarejestrowana przez organizatora wycieczek ma tę samą wartość co rezerwacja przyjęta i zarejestrowana przez przewoźnika lotniczego, a w związku z tym godziny wskazane przez organizatora wycieczek są wiążące dla przewoźnika lotniczego;

(iv) **art. 2 lit. g) w zw. z art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia (WE) nr 261/2004** poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że rozkład spornego lotu wskazany w umowie o udział w imprezie turystycznej z dnia 22 czerwca 2021 r. przez organizatora wycieczek nie mógł być wiążący dla pozwanego przewoźnika lotniczego, gdyż była to jedynie godzina „przybliżona” i nie została przez niego potwierdzona, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu, uwzględniająca orzeczenie TSUE z dnia 21 grudnia 2021 r. w sprawach połączonych C-146/20, C-188/20, C-196/20 i C-270/20 winna prowadzić do wniosku, że planowy czas przylotu danego lotu w rozumieniu tych przepisów może, dla celów odszkodowania należnego na podstawie art. 7tego rozporządzenia, wynikać z „innych dowodów” w rozumieniu art. 2 lit. g) tego rozporządzenia, które zostały przekazane pasażerowi przez organizatora wycieczek;

(v) **art.6 k.c.** poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że Pozwany sprostał ciężarowi udowodnienia faktu, że nie ponosi on odpowiedzialności za zmianę rozkładu spornego lotu, pomimo tego, że skarżony rejs został odwołany;

W dalszej kolejności podniesiono także naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj.:

art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i brak jego wszechstronnego rozważenia, w szczególności dowodu z dokumentu w postaci umowy o udział w imprezie turystycznej z dnia 22 czerwca 2021 r i wydruku wiadomości e-mail otrzymanego z biura podróży dotyczącego informacji o zmianie godzin skarżonego rejsu, wyrażające się w niezasadnym przyjęciu, że w przedmiotowej sprawie Powód nie posiadał potwierdzonej rezerwacji w rozumieniu art. art. 3 ust. 2 lit. a w zw. z art. 2 lit. g rozporządzenia (WE) nr 261/2004, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych co do braku odpowiedzialności odszkodowawczej Pozwanego na gruncie rozporządzenia (WE) nr 261/2004 za odwołanie lotu z dnia 10 lipca 2021 r.

Wobec powyższych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kwoty 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 października 2021 r. do dnia zapłaty, oraz kosztów postępowania, tym kosztów zastępstwa procesowego oraz zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się zasadna, co skutkowało koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty dochodzonej w pozwie.

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym, stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd odwoławczy podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji, przyjmując je za własne i czyniąc integralną częścią poniższych rozważań, za wyjątkiem ustalenia przez Sąd meriti, że przelot z K. na K. w dniu 10 lipca 2021 roku został przeprowadzony zgodnie z planem i informacją oraz rezerwacją z dnia 9 lipca 2021 r., a zatem, że nie został przyspieszony w sposób sprzeczny z przepisami. W konsekwencji, Sąd Okręgowy nie widzi konieczności ich ponownego, szczegółowego przytaczania. W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd II instancji uznał, odmiennie niż Sąd Rejonowy, że powód wykazał zasadność powództwa.

Istota problemu w niniejszej sprawie sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy w przypadku, gdy pasażerowie zostali poinformowani przez biuro podróży, z którym zawarli umowę o udział w imprezie turystycznej, o godzinie przelotu, a następnie o zmianie tej godziny na znacznie wcześniejszą, pasażerom przysługuje odszkodowanie w oparciu o przepisy Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów. Kwestia ta była przedmiotem rozważań Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) w wyroku z dnia 21 grudnia 2021 r. w sprawach połączonych C-146/20, C-188/20, C-196/20 i C-270/20. Jak wskazał Trybunał, prawdą jest, że art. 2 lit. l) i art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia nie precyzują sposobu, w jaki należy traktować przyspieszenie lotu. Jednakże zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 46 niniejszego wyroku wykładnia przepisu prawa Unii powinna uwzględniać jego brzmienie, jak również jego kontekst oraz cele regulacji, której część on stanowi. W tym względzie, co się tyczy kontekstu, w jaki wpisują się art. 2 lit. l) i art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004, należy wskazać, że rozporządzenie to odnosi się do przypadków przyspieszenia lotu w ramach zmian planu podróży, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) i (iii) owego rozporządzenia. Ten ostatni ze wskazanych przepisów przewiduje bowiem, że obsługujący przewoźnik lotniczy jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania pasażerowi, którego lot został odwołany, chyba że przewoźnik ten poinformuje go o odwołaniu w terminie przewidzianym w tym przepisie i zaoferuje pasażerowi zmianę planu podróży, umożliwiającą mu odlot nie wcześniej niż, w zależności od przypadku, jedna lub dwie godziny przed planowym czasem odlotu oraz dotarcie do miejsca docelowego w czasie krótszym niż, w zależności od przypadku, cztery lub dwie godziny po pierwotnie przewidzianym czasie przylotu. Z powyższego wynika, że prawodawca Unii uznał, iż duże przyspieszenie lotu może spowodować poważne niedogodności dla pasażerów z tych samych powodów co opóźnienie lotu, jako że w wyniku przyspieszenia pasażerowie tracą możliwość swobodnego dysponowania własnym czasem oraz zorganizowania podróży lub pobytu zgodnie ze swoimi oczekiwaniami. Jest tak w szczególności w przypadku, gdy pasażer, podjąwszy wszelkie wymagane środki ostrożności, nie jest w stanie stawić się na lot z powodu przyspieszenia lotu, który zarezerwował. Tak jest również w przypadku, gdy pasażer jest zmuszony do dostosowania się w znaczący sposób do nowej godziny odlotu, aby móc skorzystać z danego lotu. Ponadto należy przypomnieć, że główny cel realizowany przez rozporządzenie nr 261/2004 polega, jak wynika z jego motywu 1, na zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony pasażerów (wyrok z dnia 17 września 2015 r., (...), C-257/14, EU:C:2015:618, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo). Trybunał orzekł w związku z tym, że w świetle tego celu przepisy przyznające prawa pasażerom lotniczym powinny być interpretowane szeroko (wyrok z dnia 22 kwietnia 2021 r., A. A., C-826/19, EU:C:2021:318, pkt

61 i przytoczone tam orzecznictwo). Jako że rozporządzenie nr 261/2004 dąży do zapewnienia naprawienia, w sposób ujednolicony i natychmiastowy, różnego rodzaju szkód, które stanowią poważne niedogodności przy transporcie lotniczym pasażerów (wyrok z dnia 3 września 2020 r., D., C-356/19, EU:C:2020:633, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo) oraz z uwagi na poważne niedogodności, jakie mogą powstać dla pasażerów w okolicznościach takich jak te, o których mowa w pkt 76 niniejszego wyroku, pojęcie „odwołania” należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono sytuację, w której lot jest znacznie przyspieszony (pkt 74 – 80).

Trybunał wskazał nadto, że z art. 5 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) tego rozporządzenia wynika, że każde przyspieszenie wynoszące jedną godzinę lub mniej może prowadzić do zwolnienia obsługującego przewoźnika lotniczego z obowiązku wypłaty odszkodowania pasażerowi na podstawie art. 7 wspomnianego rozporządzenia. Należy zatem uznać, że to, czy przyspieszenie wynosi więcej niż jedną godzinę, czy też jedną godzinę lub mniej stanowi punkt odniesienia dla ustalenia, czy przyspieszenie jest znaczne, czy nieznaczne dla celów stosowania art. 5 tego rozporządzenia. Taka wykładnia jest zgodna z wyważeniem interesów pasażerów linii lotniczych i interesów obsługujących przewoźników lotniczych, do którego dążył prawodawca Unii, przyjmując rozporządzenie nr 261/2004 (zob. analogicznie wyrok z dnia 23 października 2012 r., N. i in., C-581/10 i C-629/10, EU:C:2012:657, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo). Umożliwiając bowiem pasażerom uzyskanie odszkodowania z tytułu poważnych niedogodności w związku ze znacznym przyspieszeniem lotu, taka wykładnia zwalnia obsługujących przewoźników lotniczych z obowiązku wypłaty odszkodowania, jeżeli informują oni pasażerów lotniczych o przyspieszeniu lotu na warunkach przewidzianych w art. 5 ust. 1 lit. c) ppkt (i)–(iii) tego rozporządzenia. W świetle powyższych rozważań art. 2 lit. l) i art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że lot jest uznany za „odwołany”, gdy obsługujący przewoźnik lotniczy przyspiesza go o ponad godzinę (pkt 84-87).

Trybunał stwierdził również, że przewoźnik lotniczy, który złożył ofertę transportu lotniczego odpowiadającą ofercie wskazanej przez organizatora wycieczek w ramach jego stosunku z pasażerem, nawet jeśli możliwe są zmiany względem tej oferty, powinien zostać uznany za mającego zamiar wykonania lotu w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia nr 261/2004. Taka interpretacja jest poparta celem zapewnienia wysokiego poziomu ochrony pasażerów lotniczych, ustanowionym w motywie 1 rozporządzenia nr 261/2004, ponieważ pozwala zagwarantować, że przewożonym pasażerom zostanie wypłacone odszkodowanie lub udzielone wsparcie bez konieczności uwzględnienia uzgodnień poczynionych przez przewoźnika lotniczego, który zdecydował się wykonać sporny lot w czasie innym od pierwotnie przewidzianego celem zapewnienia wykonania tego konkretnie lotu (zob. podobnie wyrok z dnia 4 lipca 2018 r., W. i in., C-532/17, EU:C:2018:527, pkt 23). Należy również wyjaśnić, że w przypadku gdy obsługujący przewoźnik lotniczy byłby zobowiązany do wypłaty pasażerom odszkodowania na podstawie rozporządzenia nr 261/2004 z powodu zachowania organizatora wycieczek, przewoźnik ten ma możliwość dochodzenia odszkodowania za poniesione szkody od organizatora wycieczek zgodnie z art. 13 tego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 11 maja 2017 r., K., C-302/16, EU:C:2017:359, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo). Mając na uwadze powyższe, art. 2 lit. b) rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy może zostać uznany za „obsługującego przewoźnika lotniczego” w rozumieniu tego przepisu w odniesieniu do danego pasażera, gdy ów pasażer zawarł umowę z organizatorem wycieczek na konkretny lot obsługiwany przez tego przewoźnika lotniczego, przy czym przewoźnik lotniczy nie potwierdził rozkładu godzin lotu ani organizator wycieczek nie dokonał rezerwacji dla tego pasażera u owego przewoźnika lotniczego (pkt 59-62).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że poprzednik prawny powoda, M. S., który zawarł 22 czerwca 2021 roku z (...) sp. z o.o. umowę o udział w imprezie turystycznej był uprawniony do otrzymania odszkodowania za opóźniony lot w oparciu o przepisy Rozporządzenia (WE) nr 261/2004.

Odnosząc się do podnoszonej w toku procesu argumentacji strony pozwanej, iż wylot był zaplanowany przez przewoźnika na godz. 12:45 i o tej godzinie samolot wystartował, a nie jak pierwotnie wskazano w zawartej umowie z biurem podróży, o godzinie 17:00 wobec czego pierwotnie wskazana jedynie przybliżona godzina wylotu nie mogła przesądzać o konstatacji, iż lot był przyspieszony. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność ta nie wpływa na prawo pasażerów do otrzymania świadczenia w trybie ww. rozporządzenia. Jak bowiem wskazał TSUE w powołanym wyroku, uznanie że rezerwacja może zostać potwierdzona jedynie przez przewoźnika lotniczego, co oznaczałoby

nałożenie na pasażera ciężaru weryfikacji informacji dostarczonych przez organizatora wycieczek, byłoby sprzeczne z celem polegającym na zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony pasażerów lotniczych, ustanowionym w motywie 1 tego rozporządzenia, a podawanie przez biuro podróży jedynie przybliżonych godzin odlotu zmierzałoby de facto do obejścia jego treści. Rozporządzenie nr 261/2004 ma bowiem na celu zapewnienie, aby ryzyko dostarczenia pasażerom przez organizatorów wycieczek nieprawidłowych informacji w trakcie wykonywania przez nich ich określonej działalności ponosił przewoźnik lotniczy. W tym kontekście pasażer nie bierze udziału w stosunkach między przewoźnikiem lotniczym, a organizatorem wycieczek i nie można od niego wymagać, aby uzyskał informacje w tym zakresie. Jeśli zatem organizator wycieczki sprzedając ją pasażerom wiedział, że godzina przelotu jest inna niż podaje, pasażer nie może ponosić z tego tytułu negatywnych konsekwencji.

W realiach niniejszej sprawy, w dniu 22 czerwca 2021 r. organizator imprezy turystycznej poinformował uczestników, że przybliżone godziny przelotu na trasie K. –kos to 17:00– 20:35. Następnie, dopiero dzień przed wylotem a więc 9 lipca, przesłano uczestnikom informację, iż wylot z K. nastąpi o godz. 12:45, a zatem ponad 4 godziny wcześniej. W ocenie Sądu Okręgowego, w przypadku tak znacznej zmiany godzin przelotu, na tak krótki czas przed odlotem nie sposób mówić, by pierwotnie podane przez organizatora godziny były przybliżone do tych rzeczywistych, różnica była bowiem znaczna. Należy mieć również na względzie, że zmiana terminu lotu może powodować odpowiedzialność touroperatora na zasadach ogólnych, jako nienależyte wykonanie umowy (art. 471 k.c.), stąd zasadnym jest zabezpieczenie interesów przedsiębiorcy poprzez dopuszczenie możliwości zmiany terminu lotu. W ocenie Sądu Okręgowego jednak zmiana ta musi się mieścić w ramach zakreślonych przez Rozporządzenie 261/2004, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca, by przewoźnik został zwolniony z odpowiedzialności odszkodowawczej za opóźniony lot w oparciu o przepisy tego Rozporządzenia.

Wskazać należy, iż stosownie do treści art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia 261/2004, w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że: i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej (nie wcześniej niż na) dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub iii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

W przedmiotowej sprawie nie zaszły wyjątki określone w powyższym przepisie. Pasażerowie zostali bowiem poinformowani o zmianie godzin przelotu zaledwie na dzień przed planowanym terminem odlotu, niemniej zaoferowana zmiana planu podróży nie umożliwiała im wylotu nie wcześniej niż na dwie godziny przed planowym czasem odlotu – wylot nastąpił ponad 4 godziny wcześniej.

Biorąc pod uwagę całokształt wskazanych wyżej okoliczności, Sąd odwoławczy uznał, iż powód wykazał wymiar przyspieszenia wylotu uzasadniający konieczność przyznania mu jako następcy prawnemu M. S. odszkodowania w wysokości 400 EUR.

Powodowi należą się również odsetki za opóźnienie w wypłacie odszkodowania. Podkreślić należy, iż rozporządzenie 261/2004 nie reguluje innych kwestii cywilnoprawnych niż te, które są przedmiotem jego regulacji. W pozostałym zakresie zastosowanie znajdują zatem reguły krajowych porządków prawnych w dziedzinie prawa cywilnego. Zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Roszczenia odszkodowawcze oparte na przepisach rozporządzenia 261/2004 wynikają z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania, przez co mają charakter bezterminowy. Z tego względu termin wymagalności tego roszczenia można oznaczyć dopiero po wezwaniu dłużnika do zapłaty. Z akt sprawy wynika, że strona pozwana została wezwana do zapłaty mailowo dnia 7 września 2021 r., w którym wyznaczono termin 30 dni na spełnienie świadczenia.

Wezwanie zatem doręczone zostało właśnie w tym dniu. Sąd odwoławczy przyjął zatem, że powód mógł domagać się zapłaty odsetek poczynawszy od dnia 8 października 2021 r.

Z tych względów, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskrzony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 400 EUR wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 października 2021 r. do dnia zapłaty, a więc orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Konsekwencją powyższej zmiany, była również konieczność zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu przed Sądem I instancji. Mając na uwadze, iż powód wygrał postępowanie w całości, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. należało zasądzić na jego rzecz od strony pozwanej kwotę w łącznej wysokości 1.117 zł, na którą złożyła się opłata od pozwu w wysokości 200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 zł, ustalone w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r.

O kosztach w instancji odwoławczej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 i § 10 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia, na które poza kosztami zastępstwa procesowego złożył się także zwrot kosztów wniesionej apelacji.